

**НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ НЕПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ
КАФЕДРА ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА
АДМІНІСТРУВАННЯ**

ТЕЗИ ДОПОВІДЕЙ

І СТУДЕНТСЬКОГО КРУГЛОГО СТОЛУ

**«ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА
АДМІНІСТРУВАННЯ: ІСТОРИЧНА
РЕТРОСПЕКТИВА, ОСОБИСТОСТІ,
СУЧАСНІСТЬ»**

13 грудня 2018 року

**КИЇВ
2018**

**НАЦІОНАЛЬНИЙ АВІАЦІЙНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ НЕПЕРЕРВНОЇ ОСВІТИ
КАФЕДРА ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ТА
АДМІНІСТРУВАННЯ**

Перший студентський круглий стіл

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА АДМІНІСТРУВАННЯ: ІСТОРИЧНА
РЕТРОСПЕКТИВА, ОСОБИСТОСТІ, СУЧАСНІСТЬ**

13 грудня 2018 року
Навчально-науковий інститут неперервної освіти
Кафедра публічного управління та адміністрування
м. Київ, пр. Комарова, 1, ауд. 906

ЗБІРНИК ТЕЗ ДОПОВІДЕЙ

**Київ
2018**

УДК 35.07+329+929

Рекомендовано до друку на засіданні кафедри публічного управління та адміністрування ННІНО НАУ, протокол №5 від 12 грудня 2018 року

Публічне управління та адміністрування: історична ретроспектива, особистості, сучасність:збірник тез доповідей І студентського круглого столу (13 грудня 2018 року, м.Київ) / за заг.ред.Н.М.Грущинської – К., 2018. – 56 с.

Збірник тез студентського круглого столу містить доповіді учасників - студентів - магістрів спеціальності “Публічне управління та адміністрування”. Збірник розрахований на аспірантів, слухачів, студентів.

Автори опублікованих матеріалів несуть повну відповідальність за підбір, точність наведених фактів, цитат, статистичних даних, власних імен та інших відомостей, а також за те, що матеріали не містять закритих даних, заборонених у відкритих публікаціях.

Грущинська Наталія – доктор економічних наук, професор кафедри публічного управління та адміністрування ННІНО НАУ

ПУБЛІЧНА ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВНОСТІ

Становлення української державності потребує формування активної участі громадян, зокрема студентської молоді, в процесах державотворення.

Публічність передбачає узгодження державної політики з громадою, тому публічна політика виступає складовою демократичного суспільства і демократичної держави. Публічна політика насамперед має представляти інтереси громадян, причому суспільні інтереси мають суттєву перевагу над приватними, що відповідно і виражає публічний інтерес.

За різними особливостями і характеристиками публічна політична діяльність так само індивідуальна, як і будь – яка інша діяльність людини. У публічній політичній діяльності активна взаємодія особи виявляється у прояві свободи як визначення принципу людського методу життєтворчості, адже саме в межах об'єктивно можливого людина творить світ.

Для успішного здійснення публічної політичної діяльності потрібно володіти політичною інформацією про стан і розвиток соціальної структури суспільства, про структуру влади, організацію управління та їх ефективність, рівень політичної свідомості та політико – психологічної культури, відносини між суб'єктами публічної політики.

Публічна політична діяльність потребує потужного інтелекту, глибоких соціально – психологічних, економічних, правових, політологічних та інших спеціальних знань, при обов'язковій наявності фізичного та психічного здоров'я і відповідного морально – етичного особистісного рівня, що комплексно впливає на формування готовності до публічної політичної діяльності, виникає потреба у формуванні особистості нового типу, здатної до самостійного прийняття рішень та відповідальності, яка володіє політичним талантом, здібностями, знаннями, навичками, користується авторитетом.

В процесах взаємодії особистості та суспільства відбувається формування як одної та і другої сторони, оскільки для становлення молоді людини як громадянина, адаптації в політичному середовищі йому необхідно засвоїти систему політичних цінностей, ідей.

Історична ретроспектива щодо дослідження питань публічної особистості дає можливість отримати досвід та зробити висновки щодо політичних, економічних тенденцій розвитку суспільства. Студентська молодь є активними учасниками політичного життя демократичної держави і громадського суспільства з чіткою громадською позицією.

Поліщук Оксана – кандидат економічних наук, доцент кафедри публічного управління та адміністрування ННІНО НАУ

НОРМАТИВНО-ЗАКОНОДАВЧЕ ОБГРУНТУВАННЯ КАТЕГОРІЇ “ПУБЛІЧНА ОСОБА”

Публічні особи – особи, які відповідно до Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» є національними, іноземними публічними діячами, діячами, які виконують політичні функції у міжнародних організаціях:

1) Національні публічні діячі – фізичні особи, які виконують або виконували протягом останніх трьох років визначені публічні функції в Україні, а саме: Президент України, Прем'єр-міністр України, члени Кабінету Міністрів України; Перші заступники та заступники міністрів, керівники інших центральних органів виконавчої влади, їх перші заступники і заступники; народні депутати України; Голова та члени Правління Національного банку України, члени Ради Національного банку України; голови та судді Конституційного Суду України, Верховного Суду України та вищих спеціалізованих судів; члени Вищої ради правосуддя, члени Вищої кваліфікаційної комісії суддів України, державні службовці, посади яких належать до категорії "А": - Державний секретар Кабінету Міністрів України та його заступники, державні секретарі міністерств; - керівники центральних органів виконавчої влади, які не є членами Кабінету Міністрів України, та їх заступники; - керівники апаратів Конституційного Суду України, Верховного Суду, вищих спеціалізованих судів та їх заступники, керівники секретаріатів Вищої ради правосуддя, Вищої кваліфікаційної комісії суддів України та їх заступники, Голова Державної судової адміністрації України та його заступники; - керівники державної служби в інших державних органах, юрисдикція яких поширюється на всю територію України; керівники обласних територіальних органів центральних органів виконавчої влади, керівники органів прокуратури, керівники обласних територіальних органів Служби безпеки України, голови та судді апеляційних судів; керівники адміністративних, управлінських чи наглядових органів державних та казенних підприємств, господарських товариств, державна частка у статутному капіталі яких перевищує 50 відсотків; керівники керівних органів політичних партій та члени їх центральних статутних органів.

2) Іноземні публічні діячі – фізичні особи, які виконують або виконували протягом останніх трьох років визначені публічні функції в іноземних державах, а саме: глава держави, керівник уряду, міністри та їх заступники; депутати парламенту; голови та члени правління центральних банків; члени верховного суду, конституційного суду або інших судових органів, рішення

яких не підлягають оскарженню, крім оскарження за виняткових обставин; надзвичайні та повноважні послы, повірені у справах та керівники центральних органів військового управління; керівники адміністративних, управлінських чи наглядових органів державних підприємств, що мають стратегічне значення; керівники керівних органів політичних партій, представлених у парламенті.

3) Діячі, що виконують політичні функції в міжнародних організаціях – посадові особи міжнародних організацій, що обіймають або обіймали протягом останніх трьох років керівні посади в таких організаціях (директори, голови правлінь або їх заступники) або виконують будь-які інші керівні функції на найвищому рівні, в тому числі в міжнародних міждержавних організаціях, члени міжнародних парламентських асамблей, судді та керівні посадові особи міжнародних судів.

Близькі особи публічного діяча – особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом і мають взаємні права та обов'язки із суб'єктом, зазначеним у частині першій статті 3 Закону України “Про запобігання корупції” (крім осіб, взаємні права та обов'язки яких із суб'єктом не мають характеру сімейних), у тому числі особи, які спільно проживають, але не перебувають у шлюбі, а також - незалежно від зазначених умов - чоловік, дружина, батько, мати, вітчим, мачуха, син, дочка, пасинок, падчерка, рідний брат, рідна сестра, дід, баба, прадід, прабаба, внук, внучка, правнук, правнучка, зять, невістка, тесть, теща, свекор, свекруха, усиновлювач чи усиновлений, опікун чи піклувальник, особа, яка перебуває під опікою або піклуванням згаданого суб'єкта.

Чібісова Ірина – доцент кафедри публічного управління та адміністрування ННІНО НАУ

БОЙОВИЙ ГЕНЕРАЛ І ВИДАТНИЙ ДЕРЖАВНИЙ ДІЯЧ ШАРЛЬ ДЕ ГОЛЛЬ

Шарль Андре де Голль (1890-1970) - бойовий генерал і видатний державний діяч, багато років перебував на посаді президента Франції і по праву визнаний одним з найбільших політиків ХХ століття. В роки II світової війни він заснував рух «Вільна Франція», а пізніше зміцнив позиції своєї країни як світової держави і сприяв збереженню миру в усьому світі.

Видатний воєначальник

Шарль де Голль народився в Ліллі, в буржуазній сім'ї з сильними патріотичними традиціями. Закінчив військову академію Сен-Сір в 1912р., а потім - Вищу військову школу в Парижі. У роки I світової війни Шарль де Голль проявив себе як хоробрий офіцер, а після війни знову повернувся в академію Сен-Сір - тепер, як викладач військової історії. На початку II світової війни де Голль був призначений командиром танкової бригади, що відзначилася в боях на річці Соммі. Швидко отримавши звання бригадного генерала, він був призначений заступником міністра національної оборони, проте уряд маршала Петена не збирався воювати з гітлерівцями, вважаючи за краще прийняти рішення про капітуляцію.

Коли було прийнято фатальне рішення про капітуляцію, генерал заявив: «Невже немає ніякої надії? [...] Ні! Повірте мені, ще нічого не втрачено. [...] Франція не самотня. [...] Що б не трапилось, полум'я французького опору не може згаснути. І воно не згасне ». У відповідь на його заклик французи піднялися на організовану боротьбу з фашистами в зоні окупації і за її межами. Підлеглий гітлерівцям уряд Петена заочно засудив де Голля до смертної кари.

У 1943 році був створений Французький комітет національного визволення.

Не вважаючи за потрібне вступати в переговори з фашистами, де Голль вилетів до Лондона. 18 червня 1940 він звернувся по радіо з закликом до співвітчизників продовжувати боротьбу з окупантами. Так було покладено початок Опору, а сам де Голль очолив об'єднані патріотичні сили («Вільна Франція», а з 1942 року - «Борці Франції»). У 1943 році генерал переїхав в Алжир, де створив Французький комітет національного визволення, а з 1945 року став головою уряду.

Державний діяч

Шарль де Голль був переконаний, що президент країни повинен володіти дуже широкими владними повноваженнями, однак більшість депутатів Конституційних зборів категорично з цим не погоджувались. Результатом спалахнувшого конфлікту став відхід де Голля у відставку в січні 1946 року. Однак через 12 років, коли колоніальна війна в Алжирі до краю загострила ситуацію у Франції, 68-річний де Голль був обраний президентом П'ятої республіки з сильною президентською владою і обмеженою роллю парламенту. Під його керівництвом, що тривало аж до 1969 року, Франція повернула собі втрачені позиції провідної світової держави.

Цікаві факти

На честь Шарля де Голля названі: паризький аеропорт, паризька площа Зірки, атомний авіаносець французьких ВМС, а також площа перед готелем «Космос» в Москві і ряд інших пам'ятних місць.

Протягом усього життя, за підрахунками істориків, на Шарля де Голля було скоєно 31 замах. Тільки за два роки, що минули після отримання Алжиром незалежності, було зроблено принаймні шість серйозних спроб замаху.

На восьмому десятку років у Шарля де Голля став слабшати зір. Приймаючи одного разу прем'єра Конго абата Фюльбера Юлу, одягненого в сутану, де Голль звернувся до нього: «Мадам ...».

Шарль де Голль якось зауважив про Францію: "Як можна керувати країною, в якій 246 видів сиру?».

Шарль де Голль прийшов до влади завдяки тому, що йому вдалося переконати французький народ в тому, що з ним Франція переможе в алжирській війні. Насправді ж де Голль відчував песимізм з приводу долі Французького Алжиру і в його планах була капітуляція.

Андрущенко Тетяна – студентка першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІО НАУ

ДИПЛОМАТІЯ В РЕАЛІЗАЦІЇ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ ГЕНРІ КІССИНДЖЕРА

Генрі Кіссинджер народився в Баварському місті Фюрт (тоді Веймарська республіка) в 1923 році, в релігійній єврейській родині. При народженні він отримав ім'я Хайнц Альфред Кіссингер (яке в Сполучених Штатах Америки було змінено на Генрі Кіссинджер). У 1938 році, рятуючись від переслідування нацистами, сім'я емігрувала в Сполучені Штати Америки, оселившись в Нью-Йорку. Закінчивши середню школу, Генрі Кіссинджер вступив у Нью-Йоркський місцевий коледж, де він вивчав бухгалтерський облік. У 1943 році Генрі Кіссинджер був призваний в армію, не встигнувши закінчити навчання. У цьому ж році він отримав американське громадянство. В 1950 році Генрі Кіссинджер закінчив Гарвардський Колледж, отримавши ступінь бакалавра мистецтв з рівнем відмінності *summa cum laude* («з найбільшою пошаною»).

Після видатної академічної кар'єри в Гарвардському університеті, був призначений радником з національної безпеки при президентові Ніксоні в 1969 році; був державним секретарем у 1973–1977 роках. Його місії в Союзі Радянських Соціалістичних Республік і Китаї поліпшили відносини Сполучених Штатів Америки з обома країнами. При його безпосередній активній участі, ядерно-політичне протистояння з СРСР («Холодна війна») набуло пом'якшення і отримало назву «Розрядка».

Головними пунктами цієї «Розрядки» були Договори Сполучених Штатів Америки з Союзом Радянських соціалістичних Республік про обмеження стратегічних наступальних ядерних озброєнь та обмеження Стратегічних протиракетних систем, які були укладені у 1972 році.

В 1971-1972 роках сприяв зближенню Сполучених Штатів Америки з Китаєм. Також Генрі Кіссинджер брав участь у переговорах про вивід американських військ з В'єтнаму в 1973 році. Генрі Кіссинджер у період 1969-1970 років спершу підтримав бомбардування Камбоджі, схваливши тим самим вступ Сполучених Штатів Америки у війну, але пізніше змінив свою позицію і після тривалих переговорів у січні 1973 року досяг угоди про виведення американських військ з В'єтнаму.

Нагороджений найвищою цивільною відзнакою США — Президентською медаллю свободи. У тому ж році Кіссинджер зіграв важливу роль у припиненні арабо-ізраїльської війни і відновив дипломатичні відносини Сполучених Штатів Америки з Єгиптом. Як Радник з національної безпеки,

Кіссінджер керував в 1974 році проектом National Security Study Memorandum 200, що викликав чимало суперечок.

В кінці 2001 року протягом 2,5 тижнів очолював Комісію з розслідування терактів 11 вересня 2001 року. 25 вересня 2007 року разом з кількома іншими держсекретарями Сполучених Штатів Америки у відставці підписав лист, що закликає Конгрес Сполучених Штатів Америки не приймати резолюцію 106 про геноцид вірмен.

У 2016 році Генрі Кіссінджер був обраний членом Російської академії наук. У пресі його називали секс-символом і Генрі-Поцілунком (Henry the Kiss). В даний час є учасником Більдербергського клубу. Генрі Кіссінджер є автором багатьох книг, одна з яких – «Світовий порядок. Роздуми про характер націй в історичному контексті»

Книга «Світовий порядок» Генрі Кіссінджера, одного з найвпливовіших зовнішньополітичних стратегів Сполучених Штатів Америки, лауреата Нобелівської премії миру, є чітким аналізом багатьох критичних проблем у міжнародній політиці. Погляд Кіссінджера, за словами авторитетних критиків, може допомогти сформувати спокійнішу епоху, ніж та, у якій ми живемо сьогодні.

В книзі, ушлявленою й суперечливого політолога, осмислено підстави сучасної кризи міжнародного права. Ставлячи під сумнів існування єдиної загальноприйнятої моделі світового порядку, автор у своєму історичному екскурсі розглядає конкуренцію різноманітних варіантів світового порядку як похідну від цивілізаційних уявлень про порядок загалом. Чи можлива співпраця між державами, які мають принципово різні візії світового порядку? Як бути з недержавними акторами світової політики? Чи потребує перегляду взаємозв'язок цінностей і зовнішньої політики? Ці та інші гострі питання розглянуто в контексті можливих змін світового порядку. Ця праця по-своєму актуальна для України, яка наполегливо шукає своє місце в мінливому світі.

Шевченко Анастасія – студентка першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент в органах публічного управління” ННІНО НАУ

ПРОЦЕСИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В ПОЛІТИЦІ СІМОНА БОЛІВАРА

Сімон Болівар є одним з найвідоміших революційних діячів у світовій історії. Головним прагненням креола баскського походження була незалежність іспанських колоній в Південній Америці і об'єднання більшої частини континенту.

Сімон народився 24 липня 1783 року в багатій родині, і не дивлячись на достаток в житті його хвилювало питання колонізації народу, на відміну від інших заможних людей. Свої перші політичні знання і переконання він отримав від своїх просвітителів, які навчали його після смерті батьків. Болівар мав можливість навчатися в різних країнах, перебування в яких подарували Сімону багато впливових знайомств, що допомогли йому в майбутніх справах.

Діячі тих часів спиралися на багатіїв, коли ідеї Сімона були про державні справедливості і рівності вільних громадян вільної країни, незалежно від їх національності, багатства або титулів.

Болівар взяв активну участь у поваленні іспанського панування у Венесуелі (1810 рік) і проголошенні її незалежною республікою (1811 рік). Далі було звільнення Венесуели (1816) і Нової Гранади (1817). За свої досягнення в грудні 1819 року він був обраний президентом проголошеної Національним конгресом в Ангостурі республіки Колумбії (в історію увійшло як Велика Колумбія). У 1821 році у Венесуелі під Карабобо армія Болівара завдала чергової поразки іспанським силам. У 1822-1824 роках колумбійці витіснили іспанців з території сучасних Еквадору, Перу і Болівії. Болівар став диктатором Перу і очолив створену в 1825 році Болівію.

На жаль його старання об'єднати континент були не настільки вдалими. Місцеві еліти колишніх провінцій стали бачити в ініціативах Болівара загрозу своїй владі. Частина революційних генералів перетворилися на той час у впливових чиновників і олігархів, і міняти щось у своєму житті їм не хотілося. Проти Болівара розгорнулася ціла пропагандистська кампанія. Його стали звинувачувати в бонапартистських замашках. Незабаром він був офіційно позбавлений влади в Болівії і Перу.

У 1830 році чоловік, який на момент свого народження був одним з найбагатших на континенті, помер в абсолютній бідності.

Аналізуючи його діяльність з точністю можна сказати, що Болівар не з тих, хто здається при першій поразці. За час його боротьби за свободу йому кілька разів доводилося бігти з країни, але він не здавався і продовжував боротися, шукав прихильників своїх ідей не тільки в Південній Америці, а й в Європі і знову намагався досягти своєї мети. Сьогоднішній світ змінився і просунувся вперед багато в чому завдяки таким патріотам і героям, як Сімон Болівар.

Шевченко Оксана – студентка першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент в органах публічного управління” ННІНО НАУ

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ГАРВІ МІЛКА

«Перший гей серед американських політиків»

Гарві Мілк Берnard - американський політик, який став першим відкритим геєм, обраним на державну посаду в Каліфорнії - Мілк отримав місце в Раді спостерігачів Сан-Франциско.

Він народився 22 травня 1930 року в Вудмере, штат Нью-Йорку, в сім'ї литовських євреїв Вільяма Мілка і Мінерви Карнс. У дитинстві Гарві часто дражнили за смішно стирчаті вуха, великий ніс і занадто великі ступні, але хлопчик, який мав вроджене почуття гумору, справлявся з цим і отримав репутацію кращого в класі коміка. У школі він грав в футбол і полюбив оперу.

Про те, що він гей, Гарві дізнався ще підлітком, але тримав це в найсуворішому секреті від інших. Закінчивши в 1947 році школу, Гарві вступив до педагогічного коледжу штату Нью-Йорк в Олбані і закінчив його в 1951 зі ступенем бакалавра з математики. Під час навчання Мілк працював в студентській газеті і заробив репутацію товариського і доброзичливого студента. Ніхто з його друзів в школі або коледжі не підозрював про те, що він гей. Один з його товаришів по навчанню згадував, що Гарві завжди виглядав «справжнім мужиком».

Мілк не цікавився ні політикою, ні боротьбою за права ЛГБТ-спільноти практично до сорока років і приблизно тоді ж відкрито визнав свою гомосексуальність. Він переїхав в Сан-Франциско з Нью-Йорка в 1972 році, під час масової міграції геїв в Кастро, один з кварталів Сан-Франциско, відомий сьогодні як район масового проживання осіб нетрадиційної сексуальної орієнтації. Мілк скористався зростаючою політичною та економічною владою кварталу, щоб зайняти своє місце в політичному житті міста. Його яскраві і гала сливі кампанії принесли Мілку велику популярність

серед представників ЛГБТ-спільноти. Після трьох невдалих спроб він нарешті виграв на виборах за місце в Наглядній раді Сан-Франциско в 1977 році - якраз тоді, коли місто переживало великі соціальні зміни. Обрання Мілка на державну посаду стало ключовим компонентом цих змін. Мілк прослужив в офісі майже 11 місяців.

Він був убитий прямо на робочому місці в мерії міста п'ятьма пострілами в упор - 27 листопада 1978 року. Його колишній колега по Наглядній раді Ден Уайт пробрався в будівлю мерії зі зброєю і застрелив спочатку мера, Джорджа Москоне, який відмовлявся повернути Уайту місце в Наглядній раді, від якого той відмовився трохи раніше, а потім і Гарві Мілка, витративши на кожного з колишніх колег по п'ять патронів.

Незважаючи на свою коротку кар'єру в політиці, Мілк став символом Сан-Франциско і мучеником ЛГБТ-спільноти. Навіть через багато років, в 2002 році, Мілка називали «найвідомішим і найбільш значним відкритим геєм, коли-небудь обраним на державну посаду в Сполучених Штатах». Мілк був посмертно нагороджений Президентською Медаллю Свободи в 2009 році.

Іменем Мілка назвали площу в Сан-Франциско. Журнал «Тайм» включив його в число «ста героїв ХХ століття». Для ЛГБТ руху священна пам'ять Мілка як вождя і мученика. У 1984 році про нього зробили документальний фільм, який був нагороджений "Оскар".

Гончаренко Дарина – студентка першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент в органах публічного управління” ННІНО НАУ

ВНУТРІШНЯ ТА ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА БАРАКА ОБАМИ

Американський політик, 44-ий президент США, колишній сенатор від штату Іллінойс у конгресі США.

Вперше обраний до сенату штату Іллінойс у 1996. Після невдалої спроби обратися в Палату Представників США в 2000, у листопаді 2004 Барак Обама з великим відривом випередив політичних супротивників на виборах до Конгресу Сполучених Штатів Америки, і став сенатором Конгресу.

Але цікаво відзначити, як передвиборна президентська гонка круто перевела біографію Обами з цілком повсякденною площині просто успішної людини в міфологічний вимір національного символу.

Щодо державного управління: його програмні зовнішньополітичні позиції були менш радикальними, ніж у республіканського кандидата Джона Маккейна. Згідно із інформацією, яка розташована на офіційному сайті Білого Дому, ключовим моментом зовнішньої політики CLUA є бажання президента просувати національну безпеку країни, використовуючи всі елементи американської потужності, в тому числі силу головних цінностей свого народу.

З цією метою у травні 2010 року Державний Департамент на чолі із державним секретарем США ухвалив документ «Стратегія національної безпеки», у якому детально розписується стратегічний підхід щодо задоволення чотирьох національних інтересів країни:

- Безпека: гарантія безпеки США, її громадян, союзників і партнерів.
- Процвітання: побудова сильної, інноваційної і конкурентоспроможної американської економіки у межах відкритої міжнародної економічної системи, яка дасть змогу реалізувати можливості та процвітання країни.
- Цінності: повага і поширення загальнолюдських цінностей в країні і в усьоту світі.
- Міжнародний порядок: забезпечення стабільного міжнародного устрою, запропонованого керівництвом США, який сприятиме миру, безпеці і можливості вирішення глобальних проблем шляхом тіснішої співпраці.

Гречух Мар'ян – студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент в органах публічного управління” ННІНО НАУ

ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ БЕНІТО МУССОЛІНІ

Беніто Амілька́ре Андрéа Муссоліні народився 29 липня 1883, в місті Предаппіо.

Фашистський диктатор Італії з 1922 по 1943 роки. Він сконцентрував всю владу в своїх руках як провідник Фашистської партії та спробував створити Італійську імперію, яка була б у військовому союзі з гітлерівською Німеччиною. Поразка Італії у Другій Світовій війні привела також до втрати влади Муссоліні.

Муссоліні був особою неоднозначною, і невідомо, ким би міг вирости цей неврівноважений, але талановитий хлопчик при інших життєвих обставинах. У чотири роки Беніто вже вільно читав, а через рік вивчився грати на скрипці.

Після закінчення гімназії в 1901 році Беніто Муссоліні очолив комітет трудящих в селі П'єве-Саличето, де викладав основні предмети в початкових класах сільської школи. Муссоліні вступив в Соціалістичну партію Італії. В цей же час Беніто почав співпрацювати з газетами соціалістичного спрямування, публікуючи гострі політичні статті з кричущими заголовками. За політичними поглядами молодий учитель був противником військових дій і вирішив уникнути обов'язкової військової служби, перебравшись в 1902 році в Женеву.

У 1903 році Муссоліні за запитом Італії був заарештований швейцарською поліцією за ухилення від призову, але вже в листопаді 1904 року, після погашення судимості в результаті амністії з нагоди дня народження принца Умберто, він був депортований до Італії і згодом добровольцем записався в італійську армію.

Після декількох сутичок з поліцією у 1908 році пішов працювати до газети в австрійському містечку Тренто. Бувши депортований з Австрії, став у Форлі редактором соціалістичної газети La Lotta di Classe. У 1910 році Муссоліні став секретарем місцевого осередку Соціалістичної партії. В цей час його політичні погляди дуже відрізнялися від тих, якими вони стануть пізніше. Він називав себе «анти патріотом». Коли Італія 1911 року оголосила війну Туреччині, його заарештували за пацифістську пропаганду.

На початку Першої світової війни Беніто Муссоліні розірвав відносини з колишніми товаришами з соціалістичної партії і став переконаним прихильником диктатури, але не пролетаріату, а сильного уряду, об'єднаного волею лідера. Цим лідером і хотів стати Муссоліні, одержимий ідеєю відродження Римської імперії у всій її славі.

Відмовитися від ідей соціалізму його спонукав життєвий досвід і розчарування в ефективності масових виступів проти існуючого режиму. Беніто виступав за участь у війні Італії на боці Франції та Антанти і в 1915 році пішов на фронт. На війні проявив хоробрість, удостоївся звання капрала і поваги товаришів по службі, перехворів на тиф і отримав важке поранення ноги від вибуху міни. (З інших джерел: В той момент він був на фронті півтора місяці, решту часу він пролежав у лікарні, так що легенди про його фронтовий героїзм є міфом.)

У 1917 році розлючені і втомлені солдати стали оплотом нової партії - «Бойового союзу». Італійське звучне «фашіо» дало назву найжорстокішій політичній течії - фашизму. Беніто розумів, що соціалізм вичерпав себе і для управління країною потрібні жорсткі і радикальні лідери. У травні 1921 року партія Муссоліні, заручившись підтримкою лідера лібералів Джованні Джоліті в кількості 35 осіб пройшла в парламентську палату депутатів, а 7 листопада 1921 року партія отримала нове ім'я «Національна фашистська партія».

Історія Муссоліні йшла особливим шляхом. Фашистами з ветеранів війни були організовані озброєні загони, покликані наводити порядки на вулицях країни міцною рукою. Соціалісти, а також комуністи і анархісти влаштовували постійні сутички з цими загонами. Дії уряду практично не обмежували колишніх військових і до партії фашистів приєднувалося все більше і більше охочих.

У 1922 році Муссоліні на чолі партії фашистів і приєднавши до них пересічних італійців зробив знаменитий похід на Рим з метою повалення чинного короля Віктора-Еммануїла. Король міг придушити повстання за допомогою урядових військ, але не став вдаватися до силових методів, побоюючись, що в країні спалахне громадянська війна або розгориться революція.

Король зустрівся з ватажком бунтівників і уклав з ним угоду, в результаті якого Муссоліні став прем'єр-міністром Італії, а незабаром - і її диктатором. Король залишився не при справах, але зберіг життя і формальний титул. Через півроку, у квітні 1923 року, дуче зустрівся у Ватикані з кардиналом Гаспаррі. Муссоліні обіцяв вигнати з країни всіх комуністів, атеїстів і масонів, а фашизм в Італії заручився підтримкою церкви.

У 1923 році згідно з новим виборчим законом, партія, яка набрала 1/4 голосів отримує 66% парламентських місць - це давало привілеї фашистам. Коли соціаліст Джакомо Маттіоті спробував викрити сфальсифіковані результати виборного голосування, він був убитий 10 червня 1924 року. Це вбивство багатьом відкрило очі на сутність фашистського режиму, але в той момент в країні не знайшлося сильних лідерів, які могли б зробити переворот і скинути прем'єр-міністра і його уряд.

Депутати від партій пішли з парламенту і організували опозицію «Авентинський блок». У 1926 році Муссоліні намагалися вбити, в країні відразу ж було введено надзвичайний режим з заборонаю всіх партій крім

фашистів. Фашистський режим Муссоліні встановив жорстку диктатуру. Був підписаний наказ про створення таємних органів правоохорони і трибуналу безпеки. Нові структури прямували на придушення будь-якого інакомислення. Монарх вже займав трон тільки символічно. Муссоліні був главою 7-ми міністерств в практично всіх силових структурах. Він насаджував свій культ особистості і тримав всю владу в своїх руках, змінюючи під себе закони і скасувавши вибори в парламент.

Перший період фашистської влади в Італії продовжувався з 1922-1926 рр. Уряд Муссоліні одразу ж ліквідував комісію, яка займалась розслідуванням питання про надприбутки, одержані промисловцями під час війни, понизив податок на спадщину, розпустив фабрично-заводські комісії і замість них призначив урядових комісарів, різко обмежив право профспілок.

Була утворена Велика фашистська рада, яку очолив Муссоліні. Поміщики знову дістали право розриву договорів з селянами-орендарями. Селяни були позбавлені права користуватися необроблюваними землями, прогресивний податок був замінений пропорційним, відбулося скорочення державних службовців.

Далеко не дурний і далекоглядний лідер розумів, що одними погрозами і придушеннями народ не нагодувати. Він почав період відновлення економічного та соціального життя в країні. В економічному житті Італії з початку 1924 р. почалась стабілізація. Значну роль у стабілізації економічного становища відіграли США. Вони надали італійським монополіям позики більш як на 200 млн. доларів. Щоб зменшити безробіття в рамках «Зеленої революції» він курирував будівництвом понад 5 тисяч ферм і 5 сільгосп міст. У зв'язку з цим були осушені і зайняті Понтійські болота. Програма меліорації вивільнила для селян 8 млн. Га орних полів, де найбільш селяни отримали землі. У великій кількості будувалися лікарні. Він практично викоринив сицилійську мафію.

На 1925 рік стабілізація економіки була досить помітною. Промислове виробництво зросло на 57% порівняно з 1922 р., кількість робітників у металообробній і машинобудівній промисловості зросла більш ніж у півтора рази, виплавка сталі збільшилась з 1 млн. тон на рік до 1,7 млн. т. Число безробітних скоротилось з 240 тис. чол. до 100 тис. Часткова стабілізація італійської економіки була здобута не без допомоги капіталу США. Тільки Морган вклав в італійську економіку більше 140 млн. дол.

Протягом 1925 р. Муссоліні провів ряд реакційних законів, які докорінно змінили внутрішньополітичну обстановку в Італії. Це були закони про виборчу реформу, про пресу, про профспілки, про місцеву адміністрацію та ін. Наприклад, закон про пресу надавав право префектам на свій розсуд конфісковувати номери газет. Саме таким чином і відбувалась ліквідація опозиційної преси.

Політемігранти були позбавлені громадянства Італії. Уряд Муссоліні віднині був відповідальним перед королем, а не парламентом. В цей же час

почалась чистка державних установ від ненаціонально думаючих елементів. Мета ось цих заходів з боку фашистів полягала в тому, щоб ввести в Італії надзвичайний стан на п'ять років аж до 1943 р.

Муссоліні довгий час намагався налагодити відносини з Ватиканом. Результатом його зусиль був Латеранський Пакт. У ньому мова йшла про примирення церкви і держави. Пакт підписав кардинал Гаспарі і Муссоліні 11 лютого 1929 р. У Латеранський Пакт увійшов політичний трактат про взаємне визнання Італією Ватикану і навпаки. Фінансова конвенція передбачала виплатити Ватикану борг в 1 млрд. 350 млн. лір. Конкордат забезпечував перевагу церкви в школі і шлюбно-сімейних відносинах. Муссоліні зобов'язувався не допускати до державних посад віровідступників, тобто держава частково втрачала світський характер. І все ж, відособлення церкви і фашистської держави залишилося.

Проблема зовнішньої політики, яку вирішував Муссоліні, полягала у відродженні Римської імперії. Він організував експансію збройних сил в Ефіопію, Середземномор'я і Албанію. Несприятливі обставини на фронті незабаром змусили диктатора вступити в коаліцію з Адольфом Гітлером, хоча у Беніто і були свої рахунки з німецьким фашистом. Муссоліні довго не міг пробачити Гітлеру вбивство одного, австрійського диктатора Енгельберта Дольфуса. У 1937 році Муссоліні відвідав фашистську Німеччину і був у захваті від військової могутності, дисципліни німців і владою над натовпом, якою володів Гітлер. З цього моменту італійський та німецький фашизм йшли рука об руку, але Друга світова війна закінчилася крахом для обох диктатур.

1939 рік став роком підписання союзу Німеччини і Італії за яким остання ставала учасником Світової війни з 10 червня 1940 року. Італійські військові беруть участь в захопленні Франції і нападають на колонії Британії в Африці, після чого входять до Греції. Скоро антигітлерівська коаліція повела наступ по всіх фронтах, Італії довелося відступати, здаючи позиції. У 1943 році Британія увійшла в Сицилію, Муссоліні був заарештований. За наказом Гітлера Муссоліні викрали есесівські парашутисти, і колишній диктатор доживав останні дні на півночі Італії, будучи керівником маріонеткової держави, контрольованого німцями. 28 квітня 1945 року на околиці села Меццегра Беніто Муссоліні був розстріляний, а потім його тіло за ноги підвісили на одній з площ Мілана.

Процков Назар – студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІНО НАУ

РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ ТА ВИЗВОЛИТЕЛЬ АВРААМ ЛІНКОЛЬН

Авраам Лінкольн (12 лютого 1809 — 15 квітня 1865) — 16-й президент США (з березня 1861 до квітня 1865), перший президент від Республіканської партії, визволитель американських рабів. Авраам Лінкольн очолював США в період Громадянської війни. Його вважають національним героєм США. Перш ніж стати президентом Сполучених Штатів, Лінкольн програв в 18 виборах. Прокламація Лінкольна про визволення рабів на території Конфедерації 22 вересня 1862 р. дала поштовх 13-й поправці до американської конституції (1865 р.), яка повністю скасувала рабство у США. Ця прокламація переконала закордонні держави, зокрема Англію, не підтримувати повсталі штати.

У 1860 році створена Секретна служба США. Первинним завданням співробітників служби була боротьба з фальшивомонетниками і підробками доларів. Президент Лінкольн наважився приборкати ще і зухвалих банкірів, що самотужки друкували гроші. Лінкольн ввів єдиний долар і зробив друк грошей державною монополією. Цього йому не могли вже пробачити і створили заколот. Адже він заважав збагаченню диких капіталістів попри інтереси держави.

Прокламація про звільнення рабів — документ, що складався з двох указів Авраама Лінкольна, виданих під час Громадянської війни у США. Перший указ, що вийшов 22 вересня 1862 року, оголошував вільними усіх рабів у будь-якому штаті Конфедеративних Штатів Америки. Другий указ, виданий 1 січня 1863 року, назвав 10 окремих штатів, на які буде поширюватися скасування рабства. Згідно з Конституцією, Лінкольн мав право видавати такі укази як головнокомандувач армією і флотом Сполучених Штатів.

Прокламація про звільнення рабів була піддана критиці, тому що вона звільнювала рабів тільки на територіях, де США не мала влади. Тим не менш, прокламація принесла свободу тисячам рабів у день, коли вступила в силу, у дев'яти з десяти штатів, на які вона поширювалася (Техас був єдиним винятком). Згодом прокламація була конституційно закріплена Тринадцятою поправкою до Конституції США 31 січня 1865 року і ратифікована 18 грудня того ж року.

Президент Лінкольн та його соратники хвилювалися про те, що видана 1863 року Прокламація про звільнення рабів буде розглядатися лише як тимчасовий воєнний засіб, тому було вирішено прийняти поправку до Конституції. Поправку ратифікувало 27 штатів впродовж 1865 року. До речі, деякі штати ратифікували її більше, ніж через 100 років після прийняття. Зокрема, Кентуккі у 1976 році, а Міссісіпі — у 1995.

Втім, після прийняття поправки права чорношкірого населення США були сильно обмежені. Їм заборонялося законами деяких штатів:

- брати участь у виборах;
- вибирати роботодавця (це призвело до того, що де-не-де вчорашні раби працювали у колишніх власників за мізерну плату) ;
- мати у власності земельні ділянки;
- вільно пересуватися країною;
- мати особисту зброю;
- свідчити проти білошкірих у суді;
- вступати у шлюби з білими;
- проводити мітинги і збори;
- служити в поліції і в суді.

Це стало причиною прийняття чотирнадцятої (вводила рівні громадянські права у США) і п'ятнадцятої (забороняла обмеження активного виборчого права за ознакою раси, кольору шкіри або у зв'язку з колишнім положенням раба) поправок.

Стуканець Ірина – студентка першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент в органах публічного управління” ННІНО НАУ

ВІЙСЬКО-ПОЛІТИЧНІ ТА МИРОТВОРЧІ ПОГЛЯДИ ДЖОРДЖА МАРШАЛЛА

Джордж Кетлет Маршалл-молодший – американський політичний та військовий діяч, генерал армії (16 грудня 1944), начальник штабу Армії США (1939—1945), державний секретар (1947—1949) і міністр оборони США (1950—1951), ініціатор плану Маршалла, лауреат Нобелівської премії миру 1953.

Народився в сім'ї Джорджа Кетлетта Маршалла, успішного торговця вугіллям, і Лаури Бредфорд в місті Юніонтаун. Джордж був стриманим, серйозним хлопчиком. Незважаючи на опір батьків, він обрав кар'єру військового та у 1897 поступив до Віргінського військового інституту і у 1901 успішно його закінчив.

У званні другого лейтенанта Маршалл отримав призначення в піхоту. Служив інструктором в міліційних формуваннях Массачусетсу, був офіцером 4-го піхотного полку в Арканзасі й Техасі.

Потім, відслуживши 18 місяців на Філіппінах, Маршалл повернувся до США і потрапив у Форт-Рено. Рік він провів у піхотно-кавалерійській школі у Форт Лівенворті, закінчивши її з відзнакою у 1907, рік потому Маршалл закінчив армійський штабний коледж. Після другого терміну на Філіппінах з 1913 по 1916, де Маршалл проходив службу в 13-му піхотному полку, він повернувся до США і був призначений у Сан-Франциско ад'ютантом генерала Дж. Белла, а потім у Форт-Дуглас. В ті роки один з командирів відзивався про нього так: «На мій погляд, в армії не знайдеться і п'яти чоловік, здатних краще, ніж він, командувати дивізією».

З моменту вступу Сполучених Штатів до Першої світової війни у 1917, Маршалл відбув з першим конвоєм американських військ до Франції.

У лавах 1-ї піхотної дивізії в Першій світовій війні, Маршалл брав участь в битвах поблизу Люневіля, в Пікардії і Кантіньї (1917). Через рік Маршалл переходить у генеральний штаб, де він у чині полковника очолив оперативний відділ армії та особисто розробляв операції 1-ї армії.

Брав участь в плануванні Сен-Мієльської операції (1918); його рішення про перекидання військ на ділянку фронту р. Маас — Аргонни було високо оцінене генералом Дж. Першингом, ад'ютантом якого він став в 1919. Чаклун — як називали його товариші по службі — був нагороджений американською медаллю «За видатні заслуги» і французького Військового хреста з пальмовими гілками.

Після завершення війни, відповідно до законів мирного часу Маршалл був знижений до військового звання капітана, і він продовжував з успіхом нести службу.

З 1919 по 1924 Маршалл перебував ад'ютантом при генералові Першингу, у 1924—1927 — заступник командира 15-го піхотного полку в Тяньцзіні, де він навчився розмовляти і писати китайською мовою. Ці навички згодилися йому пізніше. Після повернення до США він навчався у Коледжі армії США, потім був призначений заступником коменданта армійської піхотної школи у Форт Беннінгі, де провів майже п'ять років. На викладацькій роботі Маршалл завоював репутацію прибічника передової тактики піхоти і підвищення ефективності бою. Товариші по службі поважали його за чесність, доброту і професіоналізм.

З 1932 командував 8-м полком, з 1933 Маршалл старший інструктор Національної гвардії Іллінойса, з 1936 командир 5ї бригади у Ванкувері, Вашингтон. У жовтні 1936 Маршалл отримує військове звання бригадного генерала.

У 1938 Маршалл перебрався до Вашингтона, де став начальником управління військового планування штабу армії США. Рік потому його призначили виконувати обов'язки начальника штабу в чині генерала. 1 вересня 1939, з початком Другої світової війни в Європі, Маршалл став начальником штабу армії.

Переконаний, що армія, що була в США, гідна лише «третьорозрядної держави», Маршалл взявся за оновлення озброєння і зміцнення військ. Слабкість бойової підготовки постійно викликала у нього тривогу, і в 1940 він переконав конгрес ухвалити закон про вибірккову службу і розглянути питання про національну гвардію. Під час інспекторських поїздок Маршалл переконався в тому, що офіцерському складу необхідно розвивати в собі витримку, уявлення і здібності лідера. У Вашингтоні Маршалл реорганізував військове міністерство для підвищення контролю і ефективності командування. Як і державний секретар Корделл Халл, Маршалл постійно застерігав армійським командирам на Тихому океані про можливий напад з боку Японії.

Рузвельт зробив Маршалла своїм радником з питань стратегії і тактики. Він супроводжував Рузвельта на всіх конференціях - в Тегерані, Ялті та т.д. У грудні 1944 йому першому під час війни присвоєно звання «генерала армії». У 1947 році Маршалл виступив у Гарварді з ініціативою про допомогу європейським країнам, що став відомою як «план Маршалла». У 1947-1949 державний секретар США. У 1950 році з початком війни в Кореї він був призначений міністром оборони. У вересні 1951 року по стану здоров'я подав у відставку, хоча деякі історики вважають справжньою причиною нападки Джозефа Маккарті.

16 жовтня 1959 Джордж Маршалл помер у віці 78 років. Він був похований на Арлінгтонському кладовищі.

Жовнірчик Олена – студентка першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент в органах публічного управління” ННІНО НАУ

МАРГАРЕТ ТЕТЧЕР-ЗАЛІЗНА ЛЕДІ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Маргарет Тетчер (до одруження Робертс) народилася 13 жовтня 1925 року в родині бакалійника, в місті Грентем. Її батько був громадським активістом, а в період з 1945 по 1946 обіймав посаду мера Грентема.

Маргарет отримала стипендію для навчання в Школі для дівчат Кестевена і Грентема, звіти з якої свідчать про старанність і постійну роботу учениці над самовдосконаленням. В останній рік навчання в школі з підготовки до вищої освіти подала прохання на стипендію для вивчення хімії у Сомервільському коледжі Оксфордського університету. У 1947 році після чотирьох років вивчення хімії одержала диплом другого ступеня, ставши бакалавром природничих наук. В 1946 році Маргарет стала головою Асоціації Консервативної партії Оксфордського університету. На святковому заході на честь її офіційного затвердження як кандидата від Консервативної партії у Дартфорді в лютому 1951 року Робертс познайомилася з успішним і забезпеченим розлученим бізнесменом Денісом Тетчером, який згодом став її чоловіком. Маргарет підтримувала зв'язки з друзями з Оксфорда, один з них - голова Дартфордської асоціації в Кенті. Команда вела пошук вигідних кандидатів на вибори, і Маргарет надійшла пропозиція увійти в число претендентів.

У січні 1951 року Тетчер отримала виборчий статус. Вибори 1950-1951 рр. в Парламенті залишили відбиток у майбутній політичній кар'єрі Маргарет. Як наймолодший кандидат і єдина жінка, що балотувалася, вона привернула увагу ЗМІ. Всупереч програшу, вона серйозно зменшила підтримку лейбористів в окрузі.

До поста прем'єр-міністра їй довелося пройти ряд випробувань, спробувати себе на різних посадах. У 1955 році жінка стала кандидатом від партії консерваторів. На виборах 1959 року в окрузі Фінчлі Тетчер у ході непростой передвиборчої кампанії все ж перемогла, ставши членом Палати громад. У жовтні 1961 року Тетчер висунули на посаду парламентського заступника міністра пенсій та державного соціального страхування в кабінеті Гарольда Макміллана.

На партійній конференції Консервативної партії 1966 року вона розкритикувала політику високих податків, що проводилася лейбористським

урядом. Вона також була одним з небагатьох членів Палати громад, які підтримали звільнення від кримінальної відповідальності гомосексуалів і проголосували за легалізацію абортів. Крім того, Тетчер виступала за збереження смертної кари і проголосувала проти ослаблення закону про порядок розірвання шлюбу. З 1970 по 1974 рік вона займала посаду міністра науки і освіти.

У неї з'являється нова ідея - стати на чолі Консервативної партії, яка програла в 1974 році на виборах. Коли Тетчер в'їхала на Даунінг-стріт, ставши першою жінкою прем'єр-міністром не тільки у Великобританії, але і у всій Європі, країна перебувала в економічному занепаді. Щорічна інфляція становила 18 %, фунт знецінився до найнижчих показників в історії, країну стрясали безперервні страйки — шахтарів, лікарів, залізничників, листонош. Всі політики розуміли, що треба щось робити, починати реформи, але разом з тим усвідомлювали, що той, хто це почне, приречений на політичне самогубство.

Завзято займаючись політичним іміджем партії і державними справами, на виборах в травні 1979 року, консерватори отримують перемогу, а Тетчер — пост прем'єр-міністра. Вона розробила свою програму з оздоровлення економіки, яка передбачала: скорочення державних витрат; припинення субсидування збиткових підприємств; передачу в приватне володіння державних корпорацій; твердість у відстоюванні своїх поглядів.

За три головних роки реформ Тетчер продала державної власності на 25 мільярдів доларів. Приватизація йшла гласно і відкрито, кожен британець міг придбати акції Британських залізниць, «Брітіш телеком», вугільних і газових компаній. Із збиткових монстрів, каменем висіли на шії держави, колишні природні монополії на очах перетворювалися в сучасні, керовані, прибуткові підприємства.

Прем'єр-міністр зробила вигідну ставку, налагодивши відносини з британськими колоніями в Африці, і зміцнивши позиції країни в даному регіоні. При Тетчер були приватизовані дев'ять найважливіших концернів країни, третина всієї державної власності перейшла в приватні руки. Втім, змінилася і система відносин з тими підприємствами, у яких залишалася державна частка. Відтепер вони виробляли товари і послуги за контрактами — «зробили-отримали». Ніякого державного фінансування збиткових виробництв Маргарет Тетчер не допускала в принципі. Всі неефективні підприємства повинні піти з ринку, це природний процес, вважала вона. Замість них на ринку з'явилися сотні і тисячі підприємств малого бізнесу.

За 11 років перебування Маргарет Тетчер на посаді прем'єр-міністра виробництво в країні зросло на 3-4% щорічно. За темпами зростання продуктивності праці в ці роки Британія вийшла на друге місце у світі, поступаючись лише Японії. Недруги дорікали Тетчер в тому, що всю свою енергію вона направляла на створення умов лише для тих, хто хотів все більше заробляти, процвітати, з багатих ставати ще багатшими.

Незважаючи на жорстке поводження з шахтарями, Тетчер зробила Британію країною, яка повністю забезпечує себе енергоресурсами і є десятим у світі експортером викопних видів палива. Сучасні технології нафтовидобутку створені завдяки ефективній роботі британських інженерів, для яких Тетчер просто створила відповідні умови. Її проклинали на вулицях і площах, на неї скоювали замаху. Вона приймала рішення, які жахали навіть її товаришів по партії. За 12 років її правління Англія пережила коротку запеклу війну, подолала затяжну економічну кризу, падіння Берлінської стіни і, по суті, крах двополярної світу. В 1990 році велична дама змушена була піти у відставку. На її місце прийшла нова людина - Джон Мейджор. Ім'я Маргарет Тетчер назавжди стало символом рішучості, незламної волі і вміння знайти правильне рішення в ситуації, коли його, здається, не існує. Її політична спадщина настільки багата, що навіть один із макроекономічних способів управління економікою тепер іменують не інакше, як «тетчеризмом».

8 квітня 2013 року великої політичної особистості не стало. Її поховали поруч з чоловіком на кладовищі в місті Челсі.

Залевська Наталія – студентка першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІНО НАУ

ТЕОРІЇ ДЕРЖАНОГО УПРАВЛІННЯ: ФІЗІОКРАТ ФРАНСУА КЕНЕ

Франсуа Кене (4 червня 1694-16 грудня 1774р.) французький економіст, засновник школи фізіократів.

Він не був професійним економістом. Уродженець одного із пригородів Версаля, восьмий із тринадцяти дітей селянина — дрібного торговця. До 11 років Франсуа не знав грамоти. Потім випадковий чоловік, найманець на тимчасову роботу, навчив його читати і писати. Пізніше — навчання у сільського кюре і в початковій школі у сусідньому місті. Весь цей час йому доводилося важко працювати у полі і вдома, оскільки батько помер, коли Франсуа було всього 13 років. Юнак мав пристрасть до читання. Ф. Кене виключно завдяки своїм природним здібностям здобув професію лікаря, яка завжди залишалася для нього основною.

Франсуа Кене, як лідер французької школи фізіократів, піддавши критиці меркантилізм, на початку 18 століття проголосив справжнім багатством нації «продукцію землеробства». «Багатство, яке створюється промисловою працею, - писав Кене, - виникає за допомогою доходів, що їх дає земля, і є багатством самим по собі безплідним, яке відтворюється тільки за допомогою доходів від земельних угідь».

У творах Ф.Кене рішуче засуджує погляди меркантилістів на економічні проблеми, що, по суті, було відображенням незадовільного становища сільського господарства, до якого призвів так званий кольбертизм (система включала: високі мита на вивіз продовольства і сировини та ввезення готової продукції; запрошення кращих іноземних майстрів для налагодження внутрішнього промислового виробництва; жорсткість технологічних інструкцій та контролю якості виробів.)

Кене докладно проаналізував економічні умови і можливості фермерського господарства. Зокрема, він звернув увагу на доцільність використання коней замість волів, оскільки кінська тяглова сила продуктивніша від волячої, коні дешевші від волів, а живуть довше і тому корисніші для роботи в сільському господарстві. Крім того, Ф. Кене звернув увагу на значення удобрення землі, що пов'язане з відповідним утриманням худоби.

Ф. Кене відзначав три причини примітивного ведення землеробства і деградацію сільського господарства, а саме:

- 1) міграція дітей землеробів у великі міста;
- 2) свавільне оподаткування сільськогосподарського виробництва, яке немає фондів для поліпшення;
- 3) обмеження торгівлі зерном.

Економіст стверджував, що основними виробниками зерна мають бути фермери, яким потрібно створити відповідні економічні умови.

Ф. Кене робив висновок про необхідність "вільного продажу нашої зернової продукції за кордоном".

Щоб підвищити ціни на неї, потрібно створити вигідні умови для капіталовкладень у сільське господарство. Для того доцільно знизити рівень оподаткування землеробів, зокрема, фермерів. Якщо це станеться, то населення наповнить села, і багатство держави зросте завдяки розквітові сільського господарства. Ось як розумів Ф. Кене взаємозалежність між чисельністю населення і величиною доходів від сільського господарства. Зусібіч аналізуючи стан французького сільського господарства, Ф. Кене всіляко доводив необхідність його підтримки державою. Землі повинні годувати все суспільство, отже, увага до сільського господарства повинна бути особливою.

Франсуа перший у економічній теорії досить глибоко обґрунтував положення про капітал. Якщо меркантилісти ототожнювали капітал, як правило, з грошми, то Ф.Кене вважав, що гроші є самі по собі безплідне багатство, яке нічого не виробляє. За його термінологією,

- сільськогосподарські знаряддя, будови, тварини і все те, що використовується у землеробстві протягом декількох виробничих циклів, є «початкові аванси» (за сучасною термінологією — основний капітал).
- витрати на насіння, корми, оплату робітників та інше, які здійснюються протягом одного виробничого циклу, він відносив до «щорічних авансів» (за сучасною термінологією — оборотний капітал).

Але заслуга Кене в тому, що він переконливо довів, що разом з оборотним у русі перебуває основний капітал.

Вершиною ж економічного генія Кене вважається його "економічна таблиця", у якій наочно показаний процес суспільного відтворення. "Економічна таблиця" Кене - це перша в історії політичної економії макроекономічна сітка натуральних та грошових потоків матеріальних цінностей. Закладені у ній ідеї - це зародки сучасних економічних моделей.

"Економічна таблиця" ґрунтується на теоретичних уявленнях Франсуа, згідно з якими нація складається з трьох основних суспільних класів, але, передусім, з виробничого класу, зайнятого землеробством, здійснює затрати на обробіток землі й оплачує доходи власників землі. До цього класу він зарахував усіх селян, фермерів і найманих працівників. До класу власників відносив короля, землевласників і духовенство. Він зазначав, що цей клас існує за рахунок чистого продукту від землеробства. До безплідного класу вчений зарахував усіх інших громадян, зайнятих поза землеробством: промисловці, ремісники, наймані робітники мануфактур, купці, дрібні торговці, слуги. Процес обміну між цими класами ґрунтується на землеробстві.

Клас виробничий. Щорічні затрати цього класу, сягають двох мільярдів, виробляють п'ять мільярдів, з котрих два мільярди — чистий продукт, або дохід.

Клас власників. Дохід класу становить два мільярди (це орендна плата фермерів за користування землею), з котрих один мільярд витрачається на купівлю у продуктивного класу і один мільярд — на купівлю у безплідного класу.

Клас безплідний. Затрати цього класу становлять один мільярд, який витрачає безплідний клас на купівлю сирих матеріалів виробництва у продуктивного класу.

Таким чином, у "Економічній таблиці" Кене вперше в історії намагався показати основні пропорції та основні лінії реалізації суспільного продукту, поєднавши численні акти обміну та рух грошей і товарів.

"Економічна Таблиця" - це схема, яка спрощує реальну економічну ситуацію заради виявлення закономірностей.

Зокрема Кене припускає, що:

- 1) ціни незмінні протягом року;
- 2) всі доходи витрачаються на вживання (це означає, що інвестиції не ростуть з роками);
- 3) покупки й продажі всередині кожного класу не враховуються;
- 4) зовнішня торгівля не враховується;
- 5) вся земля обробляється фермерами, які орендують її у власників.

У своїх творах Ф. Кене розробив методологічні основи теоретичної системи фізіократизму, яка включає: теорію відтворення, теорію капіталу, теорію доходів та теорію вартості.

Теорія відтворення. Він вважав, що багатство або сукупний продукт нації обертається між суспільними класами одними й тими ж каналами і що безперервність цього обігу «дає життя економічному організму».

Теорія капіталу. Капітал для Кене - це сировина, матеріали, засоби існування робітників, будівлі, худоба, насіння, інструменти й інші засоби виробництва. Кене вважав лише капітал, який використовується у землеробстві. Тому, розглядаючи структуру витрат у даній галузі, він поділяє капітал на дві частини: основний –«первісні аванси» (витрати на будівлі, худобу і сільськогосподарські машини) і оборотний – «щорічні аванси» (витрати, що здійснюються щорічно на насіння і робочу силу).

Теорія доходів. Центральною категорією вчення фізіократів є чистий продукт - різниця між ціною продукту і витратами на його виробництво. Оскільки у землеробстві має місце збільшення продукції завдяки природному зростанню культур, то її надлишок вважається даром природи, який, однак, можна отримати завдяки витратам сировини, матеріалів і праці. Оскільки такий надлишок у землеробстві виступає найбільш наглядно, то тільки дана галузь, за Кене, приносить чистий продукт.

Отже, за Кене, єдиною формою чистого продукту і реального доходу є сільськогосподарська рента.

Теорія вартості. На думку Кене, вартість може створюватись лише у землеробстві. Тут діють закони природи, і тому "продукт землеробської праці перевищує витрати", в той час як "продукт праці ремісника коштує лише витрат". Вартість продукту промислової праці «є не що інше, як продажна цінність первинного матеріалу і тих засобів існування, які робітник споживав під час своєї праці». Отже, для Кене характерне натуралістичне тлумачення вартості, зведення її до витрат виробництва.

*Ялі Олексій – студент першого курсу навчання спеціальності
“Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент
в органах публічного управління” ННІНО НАУ*

ХАРЕЗМАТИЧНИЙ ПУБЛІЧНИЙ ОБРАЗ ДЖОНА КЕННЕДІ

Кеннеді, Джон Фицджеральд (1917-1963), 35-ий президент Сполучених штатів (1961-1963), був наймолодшою особою, яка коли-небудь була обрана президентом. Він був також першим римо-католицьким президентом, першим президентом, який народився у ХХ сторіччі.

Кеннеді був інагурований на посаду Президента 20 січня 1961 року.

На початку свого президентства Кеннеді закликав до "нового світового закону, у якому сильний завжди правий, а слабкий завжди захищений, закон, мир і особа стоять на першому місці". Він розумів труднощі цієї мети. "Все це не буде створено в перші 100 днів," він говорив. "Все це не буде закінчено в перші 1000 днів, все це не буде закінчене за життя цієї адміністрації, ні навіть можливо за життя планети. Але дозвольте нам почати".

Кеннеді закликав американців " захищати волю в години небезпеки". Словами з його доповіді перед народом були , "Думайте не, що ваша країна може робити для Вас, - думайте, що Ви можете робити для вашої країни".

Перший рік Кеннеді в офісі приніс йому значний успіх у розробці нового законодавства. Конгрес прийняв законопроект, що збільшував мінімальну зарплату, і законопроект, що надавав федеральну допомогу регресуючим областям Сполучених штатів. Одним із здобутків адміністрації Кеннеді було створення Корпусу Мира, агентства, яке навчало Американських добровольців, які хотіли допомагати розвитку соціального і гуманітарного становища за кордоном. Мета цієї програми полягала в тому, щоб зміцнювати мир в усьому світі і дружбу з країнами, що розвиваються. Ідея щодо Американських добровольців, що допомагають людям(персоналу) в іноземних країнах торкнулася ідеалів багатьох громадян. Протягом лише перших двох років, добровольці Корпуса Миру допомагали країнам Азії, Африки, і

Латинської Америки, працюючи над удосконаленням охорони здоров'я, освіти та сільського господарства.

Однак після перших успіхів Кеннеді стає все важче співпрацювати з Конгресом заради реалізації своїх законопроектів. Хоча демократи мали більшість у обох палатах, південні демократи об'єдналися з консервативними республіканцями щоб зупинити законопроекти Кеннеді, які вони ненавиділи. Законопроект безкоштовної медичної допомоги був зупинений. Закон про рівність цивільних прав білих та чорних американців теж мав досить складну долю.

Кеннеді домогся схвалення законопроекту, щоб понизити митні тарифи й у такий спосіб зробити більш конкурентноздатними американські товари за кордоном. Важливо також і те, що саме за підтримки Кеннеді Конгрес виділив понад один мільярд доларів, на фінансування відправлення людини на Місяць до 1970 року.

*Шелкова Ірина – студентка першого курсу навчання спеціальності
“Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент
в органах публічного управління” ННІНО НАУ*

ДИПЛОМАТІЯ ТА СВОБОДА В ПОЛІТИЦІ КОФІ АННАНА

Кофі Аннан народився на території британської колонії Золотий Берег (сучасна Гана) в родині губернатора провінції Ашанті. В Африці таких людей називали «чорно-білі»: незважаючи на свій колір шкіри, вихідці з цих сімей вели європейський спосіб життя, отримували якісну освіту і формували політичні еліти регіону.

Кофі Аннан володів на двома європейськими мовами - французькою та англійською, а також на декількох африканських.

Кофі Аннана довелося повчитися в 4 вузах трьох континентів. Аннан вступив до Університету Науки і Технологій Гани, ступінь бакалавра економіки він отримав вже в американському коледжі Макалестер, потім брав класи по економіці в Інституті міжнародних відносин Женевського університету (Швейцарія), а ступінь магістра менеджменту отримав в МІТ (Массачусетський інститут технологій).

Дипломатичну кар'єру Аннан почав будучи студентом: в 1962 році в Швейцарії він увійшов в штат Міжнародної організації охорони здоров'я.

Кофі Аннан був одружений двічі. Перша дружина - уродженка Нігерії Тітілола Алакіджа, з якої Аннан розлучився в 1981 році. У цьому шлюбі у Аннана народилися син Коджо і дочка Ама. Друга дружина - шведський юрист і суддя Нейной Лагергрєн, у якої є дочка Ніна від минулого шлюбу.

У 1996 році Кофі Аннан став першим чорношкірим на посаді генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй і першим, хто піднявся до посади керівника ООН, почавши з дрібного службовця. Справа в тому, що його попередник єгиптянин Бутрос Бутрос Галі конфліктував з США. У 1995 році він виступив категорично проти бомбових ударів авіації НАТО по об'єктах на території Сербії. Заступник Галі - Кофі Аннан - погодився на проведення нальотів.

При висуванні Галі на другий термін США наклали вето на його кандидатуру. Тодішній президент Білл Клінтон заявив, що при Галі йому буде важко переконати конгрес США виплатити в бюджет ООН 1,45 млрд внесків (ООН існує за рахунок членських внесків країн-учасниць, основний донор організації - США). Після тижневих дебатів Радбез зважився затвердити на посаді генсека Кофі Аннана.

Кофі Аннан спробував реформувати ООН. Новий генсек хотів зробити міжнародну організацію меншою за розмірами і більш ефективною. Він запропонував на 1000 осіб скоротити апарат нью-йоркській штаб-квартири, зменшити секретаріат ООН і її документообіг. Однак через опір і «підкилимної» боротьби службовців ООН реформаторський план провалився.

У 2001 році Кофі Аннан і ООН отримали Нобелівську премію миру. На думку Нобелівського комітету, Аннан «більше, ніж будь-хто сприяв оновленню організації».

2004 рік виявився для Кофі Аннана роком скандалів. Спочатку стало відомо, що за генсеком веде спостереження і прослуховує його переговори британська зовнішня розвідка MI-6. В цьому ж році з'явилися повідомлення про те, що син Аннана Коджо отримував гроші від швейцарської компанії Cotecha Inspection, якій дістався контракт на реалізацію іракської програми «Нафта в обмін на продовольство». Генсек заявив, що не знав про відносини сина з цією компанією і підкреслив, що скандал навколо не змусить піти його у відставку. Офіційних підтверджень про корумпованість Аннана отримано не було.

Навіть після відходу з поста генерального секретаря Кофі Аннан продовжував нести дипломатичні місії в рамках ООН. З лютого по серпень 2012 року Аннан був спеціальним посланником ООН і Ліги арабських держав у Сирії. Аннан запропонував план, який накладав на уряд і опозицію ряд зобов'язань: припинення збройного насильства, надання гуманітарної допомоги постраждалим та запуск діалогу між політичними силами країни. Пропозиції були одногосно підтримані Радою безпеки ООН, проте переконати ворогуючі сторони Аннану не вдалося.

Кофі Аннана вважають автором ідеї гуманітарної інтервенції. Виступаючи на сесії Генеральної Асамблеї ООН в 1999 році, він закликав світове співтовариство до «відповідальності за захист» мирного населення від лих війни відповідно до норм міжнародного права. «Якщо гуманітарна інтервенція дійсно є неприйнятним обмеженням суверенітету, то як тоді відповідати на такі ситуації, як Сребреница і Руанда — грубі і систематичні порушення прав людини, які суперечать усім правилам людського буття?»

Помер 18 серпня 2018 року у віці 80 років.

Студенко Данило – студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІО НАУ

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ: ІСТОРИЧНА РЕТРОСПЕКТИВА КОМУНІСТИЧНИХ ПОГЛЯДІВ В.ЛЕНІНА

Володимир Ілліч Ленін (22 квітня 1870 - 21 грудень 1924) –російський, радянський, політичний і державний діяч, революціонер, творець партії більшовиків.

Володимир Ульянов (Ленін) - російський революціонер, який мріяв привести країну до комунізму. Його дитинство пройшло в Симбірську. Закінчивши школу, Ульянов (справжнє прізвище Володимира) навчався за кордоном. Він був хорошим теоретиком і став секретним агентом Німеччини (так як Німеччину лякали шалені темпи економічного розвитку Російської Імперії, зокрема найбільші врожаї зернових і видобуток золота в світі, а монархія царя була вкрай слабкою), і по поверненню він заснував Союз боротьби за звільнення пролетаріату.

Ленін був у еміграції. У Швейцарії він взяв участь в зборах групи більшовиків-емігрантів і висунув гасло по перетворенню імперіалістичної війни у війну громадянську.

У лютому 1917 року повернувся на Батьківщину, де очолив новий уряд і протягом 6 місяців вийшла близько 300 найменувань газет для агітації, в тому числі їм було створено друковане видання «Іскра», зі сторінок якого виходила комуністична ідеологія (у Леніна таких грошей не було, тому все фінансувала Німеччина).

Він виклав програму переходу від буржуазно-демократичної революції до соціалістичної, а також почав підготовку збройного повстання і повалення Тимчасового уряду. На початку жовтня він нелегально переїхав з Выборга до Петрограда. 23 жовтня на засіданні Центрального Комітету (ЦК) РСДРП (б) за його пропозицією було прийнято резолюцію про збройне повстання. 6 листопада в листі до ЦК Ленін зажадав негайного переходу в наступ, арешту Тимчасового уряду і захоплення влади. Для безпосереднього керівництва збройним повстанням ввечері він нелегально прибув до Смольного. На наступний день, 7 листопада 1917 р Петрограді відбулося повстання і захоплення державної влади більшовиками. Народ підтримав більшовиків, так як був розчарований у своєму монарху, після кривавої неділі (Цар наказав розстріляти мирно налаштованих людей, які прийшли до нього на чолі з попом Гапоном).

На вечірньому засіданні другого Всеросійського з'їзду Рад було проголошено радянський уряд - Рада Народних Комісарів (РНК), головою якого став В. І. Ленін. З'їздом було прийнято перші декрети, підготовлені

Ленінізм: про припинення війни і про передачу приватній землі в користування трудящих.

За ініціативою Леніна в 1918 був укладений Брестський мир з Німеччиною. Із закінченням Громадянської війни і припиненням військової інтервенції в 1922 р почався процес відновлення народного господарства країни. Ленін запровадив так звану нову економічну політику (НЕП), що дозволила приватну вільну торгівлю. У той же час він наполягав на розвитку підприємств державного типу, на електрифікації, на розвиток кооперації.

Він є засновником Червоної Армії, змінює військовий комунізм на менш обтяжливу нову-економічну політику.

Ленін мав широкий кругозір і володів колосальним багажем знань у багатьох галузях, в тому числі і в економіці. Він розробив і спробував реалізувати політику воєнного комунізму, а після усвідомлення її неспроможності запропонував нову економічну політику.

Комуністична ідеологія, яку Ленін втілював в Росії призвела до розпаду однієї з великих на той історичний момент імперій, тобто Російської імперії. Створений з Російської імперії радянський союз і комунізм зробив країну ізольованою від усього світу. А весь народ СРСР виявився заручником комуністичного ладу. І врешті-решт все призвело до розпаду радянського союзу і Комуністична ладу.

«Багаті і шахраї, це - дві сторони однієї медалі». Ленін

Тімкіна Анастасія – студентка першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент в органах публічного управління” ННІНО НАУ

ІДЕЇ СУВЕРЕННОСТІ ТА РОЗВИТКУ В ДІЯЛЬНОСТІ РОМАНА ШУХЕВИЧА

Український політичний, військовий і державний діяч. З 1943 по 1950 очолював провід ОУНР на українських землях. В той же період – головний командир Української повстанської армії. Герой України (2006, посмертно).

Активне громадське і політичне життя: 1926—1934

2 лютого 1929 у Відні була створена Організація Українських Націоналістів. У 1930–1934 рр. Шухевича (псевдо «Дзвін») було призначено бойовим референтом Крайової Екзекутиви ОУН. У 1930 він був одним із керівників масових актів непокори — Саботажної акції, що охопила цілу Галичину. Польський уряд у паніці застосував тотальну пацифікацію, що посилювало революціонізацію українського селянства та сприяло поширенню ідей українського націоналізму.

Як бойовий референт КЕ ОУН Шухевич брав участь в організації заходів, спрямованих проти антиукраїнської політики польської влади, зокрема:

- серії експропріаційних актів на польські державні установи, які проводилися з метою залучення матеріальних засобів для ведення подальшої національно-визвольної боротьби. Так, 31 липня 1931 року перемишльська бойова п'ятірка ОУН вчинила успішний напад на поштову карету під Бірчею біля Перемишля. У той же день подібні напади відбулися під Печеніжином біля Коломиї та в Бориславі на Банк людвий (його зробила дрогибицька бойова п'ятірка). 8 серпня 1931 року згадана бойова п'ятірка виконала ще один експропріаційний акт на пошту в Трускавці;

- атентату 22 березня 1932 р. на комісара поліції Чеховського за знущання над українськими політв'язнями та катування їх під час допитів;

- Напад на пошту в Городку 30 листопада 1932, під час якого загинув Юрій Березинський, брат дружини Романа Шухевича;

- атентату на радянського консула у Львові як відповіді і знаку протесту проти штучного Голодомору в Україні 1932—1933 року, влаштованого більшовиками. 21 жовтня замах виконав бойовик ОУН Микола Лемик, убивши в консульстві спецуповноваженого НКВД Олексія Майлова;

- атентату на міністра внутрішніх справ Б. Перацького, організатора варварської пацифікації — масового нищення українських культурних і господарських установ та прилюдних катувань українського населення. Атентат виконав 15 червня 1934 р. у Варшаві бойовик ОУН Гриць Мацейко — «Гонта».

У червні 1934 р. у зв'язку з убивством Перацького поліція провела масові арешти серед членів ОУН. 18 червня арештовано Романа Шухевича і

згодом, 6 — 7 липня, заслано до концентраційного табору у Березі Картузькій, без достатніх доказів вини.

19 січня 1935 Романа Шухевича відправлено на слідство до Львова, де він сидів у тюрмі «Бригідки»

Вміла поведінка на судовому процесі, фахові дії його адвоката дозволили «Дзвону» уникнути тяжкого покарання. Вердиктом присяжних він був звинувачений лише у приналежності до ОУН і з нього зняли обвинувачення у намовленні Миколи Лемика до вбивства секретаря генерального консульства СРСР у Львові Алексея Майлова. За вироком польського суду Р. Шухевича засудили на 4 роки ув'язнення, але згідно з амністією цей термін знизився до 2-х років.

На підставі проголошеної у 1935 р. урядової амністії він вийшов на волю 27 січня 1937 р., пробувши півроку у концтаборі та два роки у тюрмі.

Після звільнення з ув'язнення у польському концтаборі в 1937 році Роман Шухевич, незважаючи на дві вищі освіти, не міг влаштуватися на роботу. Тому майбутній командир УПА вирішив створити власний бізнес і заснував фірму "Фама" - першу українську рекламну компанію в Галичині. Ця фірма стала легальним прикриттям для діяльності ОУН. Працівниками "Фами" були переважно члени ОУН, в тому числі колишні політв'язні, яким також важко було влаштуватися на роботу. Завдяки грамотному управлінню компанія швидко розрослась і забезпечила власнику чималий прибуток.

Закордонні організації українського самостійницького руху тривалий час не мали інформації про долю Р. Шухевича. Як згадує в своїй праці Л. Шанковський, широкі маси української еміграції лише через сім місяців дізналися про загибель керівника націоналістичного підпілля в Україні. А першою в світі повідомила про смерть генерала «Тараса Чупринки» американська агенція «Associated Press» 21 жовтня 1950 р. Від цього часу на всіх теренах, де перебувала українська еміграція, розпочалися жалобні академії та робилися офіційні заяви, присвячені пам'яті Головного Командира УПА.

Ячнік Ігор – студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Менеджмент в органах публічного управління” ННІНО НАУ

**ГЕННАДІЙ УДОВЕНКО: ДИПЛОМАТ, ПОЛІТИК,
МИРОТВОРЕНЦЬ**

Геннадій Йосипович Удовенко народився 22 червня 1931-го року у м. Кривий Ріг. Батько, Йосип Петрович, був гірничим інженером, мати Марія Максимівна – домогосподаркою.

У 1954 році закінчив факультет міжнародних відносин Київського державного університету ім. Тараса Шевченка за спеціальністю "історик-міжнародник". З 1952 по 1955 рік працював секретарем міністра, а потім секретарем колегії Міністерства промисловості буд. матеріалів УРСР. 1955-58 – голова колгоспу в селі Домантівка Сквирського району Київської області.

З 1959 року починає роботу у сфері міжнародних відносин. 1959-65 – 1-й секретар, радник відділу міжнародних економічних організацій Міністерства закордонних справ УРСР. 1965-71 – працівник секретаріату Відділення ООН у Женеві. 1971-77 – член колегії, начальник відділу міжнародних економічних організацій МЗС УРСР. 1977-80 – директор Управління Д-2 у Секретаріаті ООН, м. Нью-Йорк. 1980-85 – заступник міністра, МЗС України. З січня 1985-го року – Надзвичайний і Повноважний Посол. 02.1985-91 – постійний представник України при ООН, м. Нью-Йорк. 1991-92 – заступник міністра закордонних справ – постійний представник України при ООН, м. Нью-Йорк. 09.1992-08.94 – Надзвичайний і Повноважний Посол України в Польщі. 25.08.1994-17.04.98 – Міністр закордонних справ України. Президент 52-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН (09.1997-09.98). Представляв Україну на численних сесіях і конференціях ООН та інших міжнародних організацій. Головував на засіданнях Генеральної Асамблеї ООН, Ради Безпеки, Економічної і соціальної Ради ООН. Обирався Головою економічного і спеціального політичного комітету Генеральної Асамблеї ООН. Був членом

Ради національної безпеки при Президентові України, членом Ради національної безпеки і оборони України (08.1996-04-98), членом Валютно-кредитної ради Кабінету Міністрів України (з 09.1995).

Народний депутат України 3-го і 4-го скликань, протягом обох цих скликань є Головою Комітету Верховної Ради України з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних відносин. З березня 1999 по травень 2003 року очолював Народний Рух України.

Почесний доктор Бріджпортського університету (1997, США), Українського вільного університету в Мюнхені (1997). Почесна відзнака Президента України (10.1995), "Орден князя Ярослава Мудрого" V ст. (04.1998). Володіє англійською, французькою, польською мовами. Одружений. Має дочку.

Пінчук Владислав– студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІНО НАУ

НАЦІОНАЛЬНИЙ СОЦІАЛІЗМ В ФАШИСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Адольф Гітлер народився 20 квітня 1889 року в місті Браунау-на-Інні, розташованому на кордоні Німеччини та Австрії в родині шевця. Сім'я Гітлера часто переїжджала, тому йому довелося змінити чотири школи.

У 1905 році юнак закінчив школу в Лінці, отримавши неповну середню освіту. Маючи неабиякий художній талант, він двічі намагався вступити до Віденської академії мистецтв. Однак, в обох випадках Адольфу Гітлеру, біографія якого могла б скластися інакше, відмовили. У 1908 році померла мати хлопця. Він переїхав до Відня, де жив дуже бідно, підробляв художником і письменником, активно займався самоосвітою.

З початком Першої Світової війни Адольф добровільно пішов на фронт. На початку 1914 він присягнув на вірність імператору Францу Йосифу і королю Баварії Людвігу III. У роки війни Адольф отримав звання ефрейтора, кілька нагород.

У 1919 році засновник Німецької робітничої партії (DAP) А. Дрекслер запропонував Гітлеру приєднатись до них. Звільнившись з армії, Адольф вступив в партію, поклавши на себе відповідальність за політичну пропаганду. Незабаром Гітлеру вдалося перетворити партію в націонал-соціалістичну, перейменувавши її в НСДАП. У 1921 році в короткій біографії Гітлера сталася переломна подія – він очолив робочу партію. Після організації в 1923 році Баварського путчу («Пивного путчу») Гітлер був заарештований і засуджений на 5 років.

Відродивши НСДАП, в 1929 році Гітлер створює організацію Гітлерюнген. У 1932 році Адольф знайомиться зі своєю майбутньою дружиною - Євою Браун.

В цьому ж році Адольф висунув свою кандидатуру на виборах, з ним почали рахуватися як зі знаковою політичною фігурою. У 1933 році президент Гіденбург призначив Гітлера рейхсканцлером (прем'єр-міністром Німеччини). Отримавши в руки владу, Адольф заборонив діяльність всіх партій крім нацистів, прийняв закон, згідно з яким став диктатором з необмеженою владою на 4 роки.

Гітлер був переконаним вегетаріанцем. Він не терпів ніякого насильства над тваринами. Якщо на екрані раптом з'являлася сцена жорстоко поводження з твариною або навіть смерті, він закривав очі і відвертався.

У 1938 році редактори американського журналу «Тайм» «проголосили» Адольфа Гітлера людиною року.

Гітлер мав більше 30 двійників.

У Берліні був знайдений договір, який Адольф Гітлер уклав з сатаною. Контракт датований 30 квітня 1932 року і підписаний кров'ю. Згідно з ним, диявол надає Гітлеру практично необмежену владу. В обмін фюрер обіцяв віддати свою душу рівно через 13 років. Незалежні експерти вивчили документ і зійшлися на думці, що підпис Гітлера дійсно справжній, характерна для документів, підписаних ним в 30-40-і роки. Рівно через 13 років, 30 квітня 1935 року Гітлера знаходять мертвим.

Ще в юності Гітлер зацікавився окультизмом. За його наказом спецслужби шукали Шамбалу, таємничу країну, де зберігається велике знання, що дає владу над усім світом. Гітлер заснував магічне товариство «Аненербе» і входив до магічного ордену «Туле». З окультизму фюрер взяв багато: свастику, руни, похмурі таємничі обряди.

Амельянович Тарас – студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІО НАУ

ЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА РОНАЛЬДА РЕЙГАНА

Рональд Рейган народився 6 лютого 1911 року. Відбулася ця подія в маленькому містечку Тампіко, штат Іллінойс. Мати хлопчика мала шотландське коріння, а батько - ірландські. Рейган в автобіографії писав, що за сімейною легендою, коли він з'явився на світло, батько подивився на дитину і сказав: «Найбільше він схожий на маленького товстого голландця, але, хто знає, може бути, коли-небудь він стане президентом!» З Відтоді маленький Рон довгий час носив сімейну кличку «Голландець».

Роки президенства 1980 - 1988 рр

Рейганоміка — економічна політика, яку проводила адміністрація президента США Р. Рейгана у 1981—1988 рр. Її ще називають неоконсервативною. Зумовлена погіршенням економічної ситуації у 70-х рр. (уповільнення, а в окремі роки й абсолютним зниженням темпів виробництва, структурною кризою, зростанням безробіття тощо).

Нова адміністрація Рейгана зробила ставку на стимулювання виробництва та скорочення державних витрат. Така економічна політика отримала назву «рейганоміка». Частина федеральних соціальних програм була передана на рівень штатів, а деякі просто згорнуті. Працівникам доводилося тепер віддавати більше грошей на страхові внески в систему соціального забезпечення. Після чергової податкової реформи середній і великий бізнес став віддавати державі менше прибутку, скорочувалися податки в цілому для забезпеченого населення. Все це дозволило знизити інфляцію і серйозно пожвавити економіку.

Але не всі верстви населення прийняли нову економічну політику. Безробітні та незаможні, втративши колишніх соціальних пільг, були готові до рішучих дій.

У вересні 1981 р півмільйона безробітних і малозабезпечених вирушили маршем на Вашингтон. У тому ж році припинили роботу авіадиспетчери, які зажадали збільшення зарплат. Адміністрація на поступки не пішла: цивільні диспетчери були звільнені, їх місця зайняли військові фахівці, а профспілка диспетчерів - розпущений. Зіткнувшись з масовими проявами протесту, уряд було, однак, змушений відновити деякі соціальні програми.

З початку 1980-х рр. США повернулися до політики активного протистояння СРСР (названому американським президентом Р. Рейганом «імперією зла») в усіх напрямках. Американці встановили додаткові обмеження на продаж Радянському Союзу товарів.

У ці роки США намагалися похитнути відносна рівновага, що склалися між двома системами, використовуючи для цього свої війська. Американські літаки бомбили столицю Лівії, а солдати США висаджувалися в Лівані і на острові Гренада, крім того, США надавали допомогу збройним повстанцям в Нікарагуа та Анголі, які воювали проти лівих урядів. Стартувала програма «Стратегічна оборонна ініціатива»

Загалом, Рейган був досить радикальним і жорстким президентом. Найбільш вражаючі віхи його правління - холодна війна з СРСР, бойові дії в Лівані, вторгнення в Гренаду, бомбардування Лівії, Нелегальні поставки зброї до Ірану, закон про контроль над імміграції, непримиренна боротьба з наркотиками і, звичайно, вибух космічного човника "Челленджер", де загинули всі сім, які перебували на борту астронавтів.

Рейган фактично благословив перебудову, публічно закликаючи Михайла Горбачова зруйнувати Берлінську стіну, що той і зробив, через рік після полум'яної промови американського президента. Горбачов, до речі, потім відзначав, що, якби американський президент мав трохи іншу позицію, перебудови могло б і не статися. Тобто за все, що ми маємо на сьогоднішній день можна сказати спасибі Рональду Рейгану.

Євген Ілля – студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІНО НАУ

НОВАТОРСЬКІ ІДЕЇ ПОЛІТИКИ ДЖОРДЖА ВАШИНГТОНА

Сильний опонент політики уряду Англії, Джордж Вашингтон скликав Континентальний конгрес у 1774 і 1775, а з початком Війни за незалежність США був обраний головнокомандувачем Континентальної армії.

Народився у Вірджинії, тоді колонії Великої Британії.

Завдяки працьовитості і суворому порядку Вашингтонові вдалося збільшити дохід свого маєтку і стати одним з найбагатших землевласників Вірджинії.

Пережив курйозний «замах» на своє життя, коли зі згоди англійського короля Георга III його намагалися «отруїти» помідорами, які у той час вважалися в Америці сильною отрутою.

У 1789 році ораний першим Президентом США і працював на цій посаді до 1797.

Перший Конгрес США встановив Вашингтону зарплатню 25 тисяч доларів у рік. У 1789 році це була велика сума. Вашингтон відмовився, оскільки був людиною не бідною, і йому подобався імідж безкорисного слуги народу. Він все ж прийняв гроші після вмовляння Конгресу, щоб не склалося враження, що на посаду президента можуть претендувати тільки багаті люди.

Хоча він намагався набрати міністрів з різних фракцій, його аристократичний погляд на речі розходився з точкою зору його державного секретаря, Томаса Джефферсона, який подав у відставку в 1793, у результаті чого була створена двопартійна система. Започаткував політику нейтралітету в зовнішніх справах, яка була базовою до початку 20 сторіччя аж до приходу до влади Теодора Рузвельта. З його ініціативи до усіх президентів в США звертаються містер Президент. Утвердив значимість права під час придушення повстання віскі, яке вибухнуло через підвищення податку на алкоголь. За його президентства Александер Гамільтон заснував перший Банк Сполучених Штатів Америки. На другий термін Вашингтон погодився неохоче, й відмовився від третього, встановивши звичай максимум двох президентських термінів. Покинувши пост президента, Вашингтон повернувся в Маунт-Вернон, де й помер у 1799 році, його поховали там.

Чухно Олег – студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІНО НАУ

ДЖОРЖ УОКЕР БУШ: ПОЛІТИК – РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ

Президентство Джорджа У. Буша почалося з його інавгурації 20 січня 2001 року як 43-го президента Сполучених Штатів Америки. Буш був переобраний на цей пост в 2004 році. У своїй інавгураційній промові Буш обіцяв реформувати соціальне страхування і «Медікер», скоротити податковий тягар, «згуртувати» країну і проводити «скромну» зовнішню політику.

Інавгурація супроводжувалася акціями протесту супротивників Буша-молодшого і прихильників Альберта Гора.

Первісна програма Буша була спрямована на питання внутрішньої політики країни, включала скорочення податків і масштабну реформу освіти. У перші місяці Буш провів кілька реформ: масштабне скорочення податків, зменшення федерального фінансування програми дослідження стовбурових клітин, підготовка законодавства щодо захисту прав пацієнта, початок реформи освіти, соціальні програми та заходи щодо стимулювання економічного зростання. Крім того, президент проголосив наступ «нової ери власності», націленої на те, щоб більшість громадян США стали власниками. Фокус зусиль нової президентської адміністрації змістився після терористичних атак 11 вересня 2001 року.

26 жовтня 2001 президент Буш підписав т.зв. «Патріотичний акт», що дав правоохоронним органам країни широкі повноваження в боротьбі з тероризмом.

У 2001-2002 роках була проведена масштабна реформа освіти, за якої фінансування шкіл збільшилось до рекордного рівня.

У 2003 році Буш провів через Конгрес програму скорочення податків під приводом необхідності стимуляції росту економіки. Спад економіки був подоланий, але реформа привела до різкого зростання дефіциту бюджету. У галузі охорони здоров'я були введені допомоги на придбання ліків для літніх американців.

Вторгнення США та їхніх союзників в Ірак - військова операція США і її країн-союзників проти Іраку, розпочата в 2003 році з метою повалення диктатури Саддама Хусейна. Військові дії проти іракської армії почалися 20 березня і закінчилися 9 квітня, коли американські війська зайняли столицю

Іраку місто Багдад. 1 травня президент США Джордж Буш-молодший оголосив про закінчення активних бойових дій. Офіційним приводом для початку військових дій був заявлений зв'язок режиму з міжнародним тероризмом, зокрема, рухом «Аль-Каїда», а також пошук і знищення зброї масового ураження (згодом були знайдені снаряди хімічної зброї).

2 листопада 2004 відбулися президентські вибори на яких був переобраний Джордж Буш-молодший, який називав себе «військовим президентом» через війну в Іраку. Буш апелював до успішного завершення військової операції з повалення Саддама Хусейна. З питань внутрішньої політики він заявляв про підтримку традиційних сімейних цінностей і неприйнятті одностатевих шлюбів.

Протистояв президенту Бушу на виборах сенатор від Демократичної партії Джон Керрі, успішно виступав з критикою війни в Іраку і погіршення економічного становища в країні. З питань сім'ї, Керрі виступав за легалізацію одностатевих шлюбів. Незважаючи на розбіжності з Керрі по одностатевих шлюбів, сенатор Едвард Кеннеді підтримав Керрі, так як він виступав проти війни в Іраку і був його однопартійцем. Дебати між Бушем і Керрі проходили 30 вересня, 8 і 13 жовтня. На них перемагав Керрі, але на виборах переміг Буш, який набрав 51% (Керрі - 49%).

20 січня 2005 року розпочався другий термін Буша.

Досягнення першого терміну Буша дозволили йому переобратися на другий термін. Зокрема, (станом на 2005 рік) за межею бідності проживало 5% з 295-мільйонного населення США, 10 млн студентам видали субсидії для здобуття вищої освіти, в два рази були збільшені допомоги на дітей (1000 доларів на дитину) і здійснена підтримка державних шкіл (їх в США 90%). Курс президента Буша називали «пасивним неоконсерватизмом» на відміну від жорсткої політики Р. Рейгана. Але в той же час більше 60% американців не мали медичної страховки, а вища освіта була платною.

Як пише Едвард Люс в «Financial Times» (січень. 2009), «з усіх аргументів на захист Буша найчастіше, мабуть, доводиться чути про те, що після 11 вересня він не допустив нових терактів на американській території». Там же Едвард Люс стверджує, що критики Буша сходяться в тому, що «як би не ставитися до політичного курсу Буша, при його здійсненні він постійно виявляв некомпетентність». Кілька місяців після 11 вересня рейтинг популярності Буша був найвищим в історії США. Покидаючи пост президента в нього був найнижчий рейтинг в історії.

«Financial Times» в січні 2009 відзначала, що успадкувавши від Клінтона профіцит бюджету в 200 мільярдів доларів, Буш передає своєму наступнику

Барак Обама катастрофічно рекордний дефіцит в 1 500 мільярдів доларів. Якщо за 1979-1999 роки трудові доходи середнього працівника в США виросли на 22%, за наступне десятиліття вони збільшилися лише на 2% . «За сім років правління Буша країна ослабла і стоїть на порозі рецесії», - зазначав навесні 2008 року Лео Хіндері, радник Джона Едвардса.

У числі особистих якостей президента Буша називали його здатність до пошуку компромісу, яку він демонстрував ще під час губернаторства. Дотримуючись консервативних поглядів, Буш уникав ліберальні. Брак знань по ряду політичних питань колишній президент вмів компенсувати за рахунок особистого шарму, що зіграло вирішальну роль в його успіху на виборах 2000 і 2004 року.

У своїй прощальній президентській промові від 15 січня 2009 року Буш процитував Томаса Джефферсона: «Мрії про майбутнє мені подобаються більше, ніж історія минулого».

Дудко Олександр — студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІНО НАУ

ОТТО ФОН БІСМАРК “ЗАЛІЗНИЙ КАНЦЛЕР”

Отто народився 1 квітня 1815 року в Померанії. Мати була затятою католичкою і хотіла, щоб син був вихований в строгих нормах консерватизму.

За спогадами університетських друзів, лише за кілька років перебування в Геттінгені Отто брав участь у 27 дуелях. Як спогад про бурхливу молодість на все життя у нього залишився шрам на щоці після одного з таких змагань.

Суперечки навколо цієї особистості ведуться до цих пір. Але в Німеччині кожна людина знає, ким був Отто фон Бісмарк — залізний канцлер. Чому його так прозвали, немає єдиної думки. Чи то через запальний характер, чи за нещадності до ворогів. Так чи інакше, він зробив величезний вплив на світову політику.

В 1845 Отто вирішує піти в політику і без особливих зусиль стає депутатом. У цей час німецькі землі були сильно роздроблені на великі і дрібні князівства, які так чи інакше залежали від Австрії і Пруссії. Дві ці держави вели постійну боротьбу за право вважатися об'єднуючим центром німецької нації.

Вдала робота у налагодженні міжнародних відносин дозволило Бісмарку стати прем'єр-міністром Пруссії.

«Великі питання часу вирішуються не промовами і резолюціями більшості, а залізом і кров'ю!»

«Дурість — дар Божий, але не варто ним зловживати»

«Політика — це мистецтво можливостей»

В результаті Австро-пруської війни Австрію було усунуто від загальнонімецьких справ. І тепер всі шляхи для об'єднання німецьких земель були відкриті.

Посилення впливу Пруссії сильно стурбувало французів. В результаті чого почалася чергова війна. Завдяки успішним діям німецьких генералів Франція зазнала ряд великих поразок. Наполеон III був полонений. Париж змушений був піти на угоду, втративши ряд територій. На хвилі тріумфу проголошується Другий рейх, Вільгельм стає імператором, а його довіреною особою – Отто Бісмарк.

Россовський Артем – студент першого курсу навчання спеціальності “Публічне управління та адміністрування” спеціалізації “Економічний аналіз й прогнозування в публічному управлінні” ННІО НАУ

ПРОЦЕСИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ ДЖОРДЖА КАННІНГА

Джордж Каннінг – британський політичний діяч, представник ліберального крила партії торі. Був міністром закордонних справ в 1807–1810 і 1822–1827 і прем'єр-міністром у 1827. За його політичної діяльності, під час наполеонівських воєн, був захоплений данський флот і Велика Британія вторглась на Іспанський півострів. Під час другого терміну на посаді прем'єр-міністра він підтримував національні рухи в Греції і Південній Америці. Коли Веллінгтон, Піл й інші торі відмовилися працювати під його керівництвом, він створив коаліційний уряд з вігами.

Його батько, син ірландського землевласника, своїм одруженням з бідною ірландкою, родичкою Шерідана, налаштував проти себе своїх рідних, тож коли він помер, за рік після народження сина, останній залишився на руках матері, яка не мала жодних коштів. Заради заробітку мати Каннінга пішла на сцену та невдовзі вийшла заміж за актора. Долею хлопчика зацікавився його дядько, багатий банкір Стратфорд Каннінг (батько дипломата Стратфорда де Редкліффа), який і узяв сироту на виховання, влаштувавши його до Ітонської школи.

В Ітонській школі Каннінг виявив блискучі здібності, які отримали подальше вдосконалення в Оксфордському університеті. Ще юнаком Каннінг звернув на себе увагу Шерідана, Фокса й Берка, але зарано потрапив під вплив Пітта, який у 1793 році зробив його членом палати громад, а у 1796 році призначив його помічником міністра закордонних справ. Ретельно підтримуючи політику Пітта в парламенті, Каннінг виступив її талановитим захисником й у пресі, дієвоберучи участь у торійському журналі «Anti-Jacobin».

З уходом Пітта з уряду у 1801 році Каннінг перейшов до рішучої опозиції, доводячи необхідність повернення Пітта до влади. У новому кабінеті Пітта Каннінг зайняв посаду скарбничого флоту. З утворенням кабінету Гренвіля Каннінг став одним з головних діячів опозиції, а у наступному, торійському, міністерстві герцога Портлендського (1807) посів пост міністра закордонних справ і почав провадити курс на посилення зв'язків з Іспанією, що протистояла Наполеону.

Каннінг бачив основний театр бойових дій на Піренеях, а військовий міністр Каслрі відстоював необхідність відкриття другого фронту

в Нідерландах. Союзником Каннінга у цій суперечці виступив герцог Веллінгтон, який сподівався замінити Каслрі на посту глави військового відомства. Суперечності посилювались та паралізували роботу уряду. У вересні 1809 року справа дійшла до дуелі з Каслрі, в якій Каннінга було поранено. Це спричинило міністерську кризу. Головою нового кабінету став Персіваль; Каннінг відмовився взяти у ньому участь, не домігшись керівництва торійської партії у нижній палаті.

Тільки у 1816 році Каннінга запросили посісти у кабінеті графа Ліверпуля посаду президента контролю. Коли зі вступом на престол Георга IV було ініційовано процес проти королеви, Каннінг виступив рішучим захисником її прав, чим налаштував проти себе короля і був змушений піти у відставку. У 1822 році Каннінга планували призначити на посаду генерал-губернатора Індії, але перш ніж відбулось це призначення, міністр закордонних справ Каслрі (тоді лорд Лондондеррі) покінчив життя самогубством, і Каннінг зайняв його місце.

На цьому посту він залишався до квітня 1827 року, коли став главою кабінету. З 1822 до 1827 року Каннінг був найвидатнішим з британських державних діячів й надавав країні величезні послуги своєю твердою політикою, яка забезпечила за Великою Британією впливове міжнародне становище. За нього Велика Британія однією з перших визнала незалежність іспанських провінцій у Латинській Америці й підключилась до боротьби греків за незалежність. Вважаючи головним завданням своєї політики мир і спокійний розвиток культурних сил країни, Каннінг вперше поставив на тверде підґрунтя політику невтручання до європейських справ, головним актом якої був вихід Великої Британії зі Священного союзу.

Помер Джордж у своєму робочому кабінеті. Каннінг похований у Вестмінстерському абатстві, поряд із Піттом. На посту прем'єр-міністра його змінив давній соратник, герцог Веллінгтон. Син Каннінга, Чарльз Джон, з 1855 року займав пост індійського генерал-губернатора.

ЗМІСТ

<i>Грущинська Н. ПУБЛІЧНА ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ В УКРАЇНСЬКІЙ ДЕРЖАВНОСТІ .....</i>	<i>4</i>
<i>Поліщук О. НОРМАТИВНО-ЗАКОНОДАВЧЕ ОБГРУНТУВАННЯ КАТЕГОРІЇ “ПУБЛІЧНА ОСОБА”.....</i>	<i>5</i>
<i>Чібісова І. БОЙОВИЙ ГЕНЕРАЛ І ВИДАТНИЙ ДЕРЖАВНИЙ ДІЯЧ ШАРЛЬ ДЕ ГОЛЛЬ.....</i>	<i>7</i>
<i>Андрущенко Т. ДИПЛОМАТІЯ В РЕАЛІЗАЦІЇ ЗОВНІШНЬОПОЛІТИЧНОЇ СТРАТЕГІЇ ГЕНРІ КІССИНДЖЕРА.....</i>	<i>9</i>
<i>Шевченко А. ПРОЦЕСИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В ПОЛІТИЦІ СІМОНА БОЛІВАРА .....</i>	<i>11</i>
<i>Шевченко О. ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ДІЯЛЬНІСТЬ ГАРВІ МІЛКА.....</i>	<i>12</i>
<i>Гончаренко Д. ВНУТРІШНЯ ТА ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА БАРАКА ОБАМИ.....</i>	<i>14</i>
<i>Гречух М. ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ БЕНІТО МУССОЛІНІ .....</i>	<i>15</i>
<i>Процков Н. РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ ТА ВИЗВОЛИТЕЛЬ АВРААМ ЛІНКОЛЬН.....</i>	<i>19</i>
<i>Стуканець І. ВІЙСЬКО-ПОЛІТИЧНІ ТА МИРОТВОРЧІ ПОГЛЯДИ ДЖОРДЖА МАРШАЛЛА .....</i>	<i>21</i>
<i>Жовнірчик О. МАРГАРЕТ ТЕТЧЕР-ЗАЛІЗНА ЛЕДІ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ.....</i>	<i>23</i>

<i>Залевська Н. ТЕОРІЇ ДЕРЖАНОГО УПРАВЛІННЯ: ФІЗІОКРАТ ФРАНСУА КЕНЕ</i>	26
<i>Ялі О. ХАРЕЗМАТИЧНИЙ ПУБЛІЧНИЙ ОБРАЗ ДЖОНА КЕННЕДІ</i> ..	30
<i>Шелкова І. ДИПЛОМАТІЯ ТА СВОБОДА В ПОЛІТИЦІ КОФІ АНАНА</i>	32
<i>Студенко Д. ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ: ІСТОРИЧНА РЕТРОСПЕКТИВА КОМУНІСТИЧНИХ ПОГЛЯДІВ В.ЛЕНІНА</i>	34
<i>Тімкіна А. ІДЕЇ СУВЕРЕННОСТІ ТА РОЗВИТКУ В ДІЯЛЬНОСТІ РОМАНА ШУХЕВИЧА</i>	36
<i>Ячнік І. ГЕННАДІЙ УДОВЕНКО: ДИПЛОМАТ, ПОЛІТИК, МИРОТВОРЕНЦЬ</i>	38
<i>Пінчук В. НАЦІОНАЛЬНИЙ СОЦІАЛІЗМ В ФАШИСЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ</i>	40
<i>Амельянович Т. ЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА РОНАЛЬДА РЕЙГАНА</i>	42
<i>Євтєєв І. НОВАТОРСЬКІ ІДЕЇ ПОЛІТИКИ ДЖОРДЖА ВАШИНГТОНА</i>	44
<i>Чухно О. ДЖОРЖ УОКЕР БУШ: ПОЛІТИК – РЕСПУБЛІКАНЕЦЬ</i>	48
<i>Дудко О. ОТТО ФОН БІСМАРК “ЗАЛІЗНИЙ КАНЦЛЕР”</i>	37
<i>Россовський А. ПРОЦЕСИ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ ДЖОРДЖА КАННІНГА</i>	49

Наукове видання

І СТУДЕНТСЬКИЙ КРУГЛИЙ СТІЛ

**«ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ ТА
АДМІНІСТРУВАННЯ: ІСТОРИЧНА
РЕТРОСПЕКТИВА, ОСОБИСТОСТІ,
СУЧАСНІСТЬ»**

(13 грудня 2018 року)

Збірник тез доповідей

**КИЇВ
2018**

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ ПОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК